

Sygn. akt I CZ 55/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa L. O. i J. D.

przeciwko Ł. P. i A. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 września 2015 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt V Ca 2895/13,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił skargę kasacyjną powoda J. D. i L. O. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 22 października 2014 r. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że z treści skargi i pisma ją uzupełniającego nie wynika, jaka jest rzeczywista podstawa prawna wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i na którą z przesłanek spośród wymienionych w art. 398⁹ k.p.c. powołuje się skarżący. W skardze kasacyjnej mowa jest wyłącznie o naruszeniu przez sądy pierwszej i drugiej instancji wskazanych w niej przepisów proceduralnych, nawet bez ich zidentyfikowania jako podstaw skargi.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 30 marca 2015 r. powodowie zarzucili, że na wezwanie Sądu uzupełnili wszystkie braki skargi kasacyjnej. Odmierna ocena tej okoliczności przez Sąd może wynikać tylko z tego, że sędzia sprawozdawca nie zapoznał się z ich pismem z 6 marca 2015 r., będącym odpowiedzią na zarządzenie z 27 lutego 2015 r., doręczone powodom 3 marca 2015 r., i to spowodowało odrzucenie skargi.

Powodowie wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że powodowie złożyli w terminie skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 22 października 2014 r., w której zarzucili, że orzeczenie to zapadło z naruszeniem prawa procesowego, ale nie wskazali na konkretne naruszone przepisy, ograniczając się do ogólnikowego określenia form, w jakich miało to nastąpić. W piśmie tym powodowie zamieścili wprawdzie stwierdzenie, iż wnoszą o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, po czym zgłosili dwa zarzuty przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego, lecz nie powiązali ich z żadną z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zarządzeniem z 27 lutego 2015 r., doręczonym powodom 18 marca 2015 r., zostali oni wezwani do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej poprzez dołączenie trzech egzemplarzy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania,

wskazanie przepisów postępowania, którym uchybienie zostało objęte podstawami skargi, wskazanie pozwanych i ich adresów, wskazanie i uzasadnienie którejś z podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowie w piśmie z 6 marca 2015 r. odpowiedzieli na to wezwanie w ten sposób, że określili pozwanych w sprawie i podali ich adresy, wymienili przepisy procesowe, które Sąd Okręgowy miał naruszyć zaskarżonym wyrokiem, ale nie powołali się na żadną z wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, z którą należałoby powiązać ich ogólnie sformułowane w skardze kasacyjnej uwagi o potrzebie jej rozpoznania. Powodowie nie uzasadnili też żadnej z podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wymagania stawiane skardze kasacyjnej oraz temu jej elementowi, jakim jest wniosek o przyjęcie do rozpoznania określone zostały w art. 398⁴ k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, o jakim mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zawierać nie tylko wskazanie na którąś z wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek, ale także wyjaśnienie, w jaki sposób występowanie tej przesłanki manifestuje się w konkretnej sprawie, na gruncie ustalonych przez sądy *meriti* okoliczności faktycznych i ze względu na sposób zastosowania prawa wobec tych okoliczności. Wymaganie przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej nie jest spełnione, jeżeli skarżący wyraźnie ich nie przytacza, choćby dało się je wywieść z uzasadnienia tego środka zaskarżenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2001 r., I PZ 45/01, OSNP 2003, nr 15, poz. 359).

Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazywał na konieczność zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania (por. m.in. postanowienia z 16 listopada 2005 r., I CSK 1/05, z 29 grudnia 2005 r., I CSK 109/05, z 29 grudnia 2005 r., I CSK 113/05, z 12 czerwca 2006 r., I CSK 110/06, z 28 czerwca 2006 r., I CSK 117/06 i z 28 czerwca 2006 r., I CSK 121/06) oraz jego uzasadnienia (m.in. postanowienia z 28 kwietnia 2006 r., V CZ 21/06, z 28 kwietnia 2006 r., V CZ 24/06 i z 12 maja 2006 r., V CZ 26/06). Ponadto w postanowieniu z 4 listopada 2005 r., V CZ 127/05, Sąd Najwyższy wprost wskazał, że wniosek o uchylenie orzeczenia, od którego skarga kasacyjna jest

wniesiona, nie może zastąpić wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), a w postanowieniu z 9 maja 2006 r., V CSK 77/06, stwierdził, iż wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jest spełnione jedynie wówczas, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód, uzasadniając w nim wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przy użyciu argumentów jurydycznych, nawiązujących do treści art. 398⁹ § 1 k.p.c. W niniejszej sprawie taki wywód, nawiązujący do podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., w ogóle nie został przedstawiony. Brak wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem powoduje odrzucenie skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Zażalenie wniesione przez powodów nie zasługiwało zatem na uwzględnienie.